

Voščilo

Konec prejšnjega in začetek novega leta je samo formalna prelomnica, ki pa nas le sili k premišljanju. Ob tej priliki navadno obračunamo s prejšnjim letom in mislimo o svojih željah in ciljih za prihodnost. Če kot »člani človeštva« za trenutek pomislimo najprej na naše splošno, svetovno stanje, si moramo želeli boljših časov. Časov, ko bomo končno rešeni občutka strahu in stiske, ki jih povzroča nevarnost jedrskega uničenja, ekoloških katastrof ali izpostavljenost manipulaciji totalitarnih režimov. Da bi človeštvo premagalo destruktivne sile, ki so ga pripeljale do tega stanja, bi moralo izbrati pot, ki ga vodi k dobremu in k ljubezni, ki ga edina lahko reši. Ta zavestna odločitev za življenje je lahko rešitev za človeštvo. Izhaja pa iz osnovne sle po življenju vsakega posameznika, ki jo Fromm imenuje biofilija. Če tej »ljubezni do življenja« sledimo, nas vodi v ljubezen do človeka, v produktivno razvijanje vsega pozitivnega. Da se lahko realizira, mora premagovati vse, kar človeka ubija, teži, tlači.

Odločitev za biofilijo zahteva torej določeno stopnjo notranje svobode; neodvisnosti od pasivnosti, egoizma, narcizma ali usuznjujočih strasti. Šele potem je mogoče svoje življenje posredovati tudi drugim. Življenje v vseh njegovih oblikah: tako svoje veselje kot tudi žalost, humor, vero, razumevanje, znanje. Odločitev zahteva od nas tudi, da se vključimo v sedanji trenutek, ki je naš in ki ga edino lahko dnevno spreminjamo in oblikujemo.

Zato v tej prvi letošnji številki Rasti vsem ljudem voščimo, da bi bili v družbi živi kvas, ki bi rasel iz duhovnega in oplajal s pozitivnimi vrednotami naše delovanje.

Vse je politika

Ali ste se morda kdaj vprašali, če obstaja še kak prostor z določenim številom ljudi, kamor naj bi politika sploh ne spadala? Na to vprašanje je zelo težko odgovoriti, ker kdor se ukvarja razen s šolo, še s kakim športnim ali kulturnim društvom oz. krožkom, ve, da tudi tu prevladuje politika v smislu, da vsaka izmed teh navedenih dejavnosti teži na kako »stran«.

Morda se zdi neumestno omenjati šolo, ko govorimo o politiki, vendar
(Dalje na strani 55)

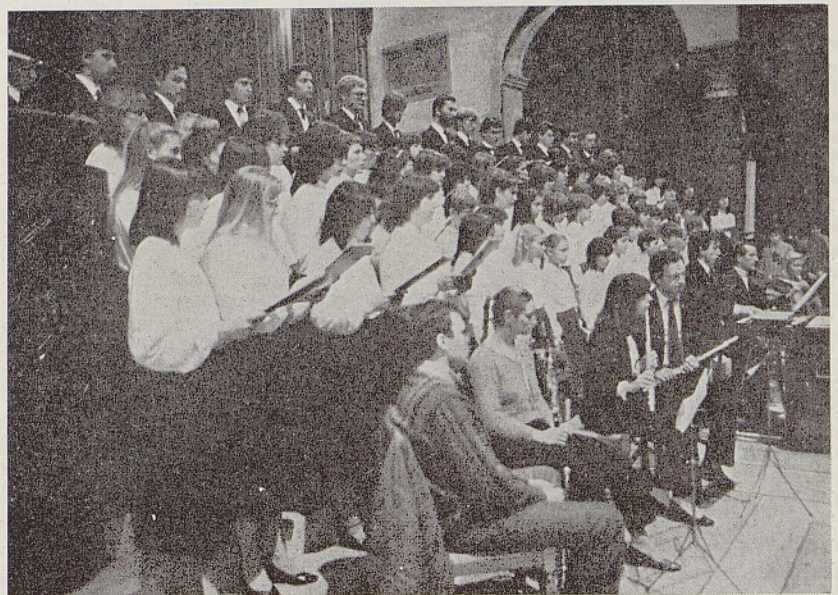
Mladi pevci pri Sv. Justu

Značilnost letošnjega božičnega koncerta (8.1.1984), ki ga je kot običajno priredila Zveza cerkvenih pevskih zborov, je bila brez dvoma v tem, da so se na »odru« zvrstili v glavnem sami mladi pevci. Ne samo mladinski zbor »Vesela pomlad« in Tržaški mešani zbor (nekoč Mladinski pevski zbor), ampak tudi devinski sestav je stopil pred občinstvo v zasedbi, v kateri so mladi zavzemali preminentno mesto. To je vsekakor spodbudno in razveseljivo, saj priča, da je tudi v novi generaciji veselje do petja še vodno živo. Poleg tega pa je izredno pomembno, da začne človek peti, ko je še mlad, saj je potem morebitne tehnične napake zelo težko, če že ne nemogoče odpravljati.

Ker se nam na tem mestu ne zdi primerno podajati kake strokovne kritike koncerta, bi opozorili samo na dva vidika letošnjega koncerta. Prva ugotovitev, ki so jo poudarili tudi nekateri

poslušalci, je, da je bil letošnji koncert po programu in načinu izvajanja (instrumentalna skupina) dokaj svež in nov. Prvi del koncerta je namreč sestavljal niz desetih koralov na božično besedilo v harmonizaciji J.S. Bacha z dodatkom Tomčevega koral iz »Slovenskega božiča«. V drugem delu pa sta Dekliški zbor iz Devina in moški zbor Fantje izpod Grmade podala nekaj tradicionalnih in novih slovenskih božičnih pesmi. Proti koncu sporeda se je pojavilo tudi novo skladateljsko ime. Skladbo »Gloria in excelsis Deo« je namreč napisal Hilarij Lavrenčič, ki se po dokončanem študiju klavirja ukvarja s kompozicijo. Vsekakor je bila »Gloria ...« zanimiva in obetajoča.

Koncert se je z majhnimi spremembami ponovil teden kasneje v Ljubljani v salezijanski župniji Kodeljevo. Poročilo objavlja tudi »Družina« z dne 22. januarja 1984.

Letošnji božični koncert ZCPZ v stolnici sv. Justa v Trstu. Na posnetku Tržaški mešani zbor in mladinski zbor Vesela pomlad med skupnim nastopom

Mlad slovenski katoličan pod povečevalnim steklom

(II. DEL)

Mlad človek se mora prej ali slej nujno spoprijeti z vrsto problemov, katerih odgovori in rešitve bodo neposredno vplivali na formiranje njegove lastne osebnosti, še posebej na njegovo mišljenje in svetovni nazor. Naš sogovornik je PETER MOČNIK, član Škofijske komisije za mladinsko pastoralo v Trstu. Z njim smo se že seznanili v prejšnji številki Rasti.

Vpr.: Večkrat slišimo trditev, da bi se katoličan, po svoji veri, ne smel vmešavati v politične zadeve, češ da mora potrpeti in iskati boljše življenje v onostranstvu. Mnogi zato zavračajo vero, ker da je nedružbena, obrnjena v nekaj nejasnega in ne v konkretno življenje. Kaj misliš torej o vlogi Cerkve na političnem področju; lahko katoličan v tem oziru deluje ali ne, če da, zakaj mu potem to očitajo?

Odg.: Take miselne konstrukcije absolutno ne sprejemam. Če kristjan težje »meče bombe«, to še ne pomeni, da je neaktiven. Glede na krščanski nauk se, nasprotno, mora udeleževati v družbi. S tem, da je aktiven član družbe, istočasno družbo spreminja. Sem tudi za to, da se katoličani predstavijo v obliki stranke, ker je to po italijanski ustavi ena izmed poti, da na družbo vplivaš in jo usmerjaš. To pa še ne pomeni, da je vsak član tiste stranke pravi katoličan. Katoličan je le tisti, ki se kot tak tudi vede. Nekateri vidijo drugo pot prenavljanja sveta v molitvi; po mojem mnenju sama molitev in izolacija nista dovolj, sta le sredstvo, moč za naše pričevanje v svetu. Najbolj zgovorna osebnost, ki nam kaže način, kako naj ravnamo, je po mojem sam Kristus.

Glede Cerkve pa naslednje. Cerkev kot inštitucija — hierarhični sistem — nima politične vloge. To je zgolj organizacija krščanske skupnosti, in sicer učiteljsko-usmerjevalnega in administrativnega značaja. Ko govorimo pa o Cerkvi kot o občestvu vernih, se tu politična vloga kaže preko posameznikov, ki jo setavljajo. To pomeni, da se lahko vsak katoličan opredeli in izreče o katerikoli zadevi in je pri tej tudi sam soudeležen. Tu mislim bodisi na papeža kot na navadnega katoličana. Še več, vsak katoličan ima dolžnost, da se zanima za družbene probleme in po svojih močeh tudi priskoči na pomoč z dejanji, z molitvijo, z enim in drugim. Mnogi nam to očitajo, ker smo tako rekoč »nevarni«, zakaj, če smo res verni, smo torej dosledni in vztraj-

ni in znamo združevati to, kar druge ideologije zmorejo le delno. Katoličan naj bi bil pacifist, naj ne bi hlastal po denarju, naj mu ne bi bilo za nenehno osebno uveljavljanje, tudi na škodo drugih, katoličan naj bi bil demokrat in naj bi spoštoval bližnjega. Lahko združuje torej vrednote, ki so bistvene važnosti v družbenem življenju in ki jih pri mnogih političnih pogrešamo.

Vpr.: Katoličanom očitajo, da se premalo zanimajo za delavsko problematiko.

Odg.: V zgodovini se je Cerkev premalo potegovala za delavce, ki bi morali odigravati eno izmed bistvenih vlog v cerkvenem in verskem občestvu, ker predstavljajo realno večino na vseh področjih. Za delavski razred je imela posluh žal le navadna duhovščina. Po II. vatikanskem koncilu je Cerkev končno razumela vlogo delavcev in se začela od blizu zanimati za njihovo problematiko. Ne smemo pa misliti, da je izboljševanje materialnih plet delavstva poslanstvo Cerkve. Za to so pristojne druge organizacije, ki morajo slednjič razumeti, da človek ne živi samo od kruha. Ko delavec in njegovi predstavniki to razumejo, pride do srečanja s Cerkvijo. Ta naposled pripomore h gradnji človekove osebnosti.

Vpr.: V slovenskem tržaškem krogu je že od nekdaj razširjeno »tipično« gledanje t.i. levičarja na katoličana - belega in obratno, gledanje katoličana na levičarja - rdečega. Kaj misliš ti o tem?

Odg.: Res, problem dejansko je, občutim ga na lastni koži. Vendar pa zame taka dvodelnost v bistvu ne obstaja. Razlika je le v tem, da smo eni verni, drugi pa ne. Vse ostalo je umetno napihovanje — montatura — z ene in druge strani, ki je zraslo iz obnašanja ozkoglednih ljudi. Ti so svoje gledanje in predsodke prenašali in vcepili naslednjim generacijam. Ustvarila sta se dva »tabora«, če uporabljamo ta zoprni izraz, ki še danes živita v nestrpnem vzdušju, kljub temu, da se oba zanimata za isto stvar. Če obstaja med pripadniki obeh »taborov« medsebojno spoštovanje, je ta konstrukcija danes absurd. Če pa spoštovanja ni, se še dolgo ne bomo premaknili z mrtve točke.

Vpr.: So možnosti, da bi mlajše generacije naše skupno pot in premagale to medsebojno nezaupanje?

Odg.: So. Dovolj bi bilo, da bi si pridobili polno mero dobre volje, da bi

pustili doma predsodke in se skušali razumeti v spoštovanju in sprejemanju tujega prepričanja. Edino na ta način bi lahko z ramo ob rami zavihali rokave.

Vpr.: Dejanska možnost ali utopija?

Odg.: Res, manjka veliko dobre volje in, z naše strani, še malo več vere.

Vpr.: Beseda mir je v zadnjih časih postala geslo vseh strank in političnih mož. Kaj bi ti povedal o tem?

Odg.: Iz glavne Kristusove zapovedi: »Ljubite se med sabo«, lahko sklepamo, da dosežemo mir le, če se spravimo s svojim bližnjim. Konkretno pa: zadostoval bi le del sredstev, ki gredo za oboroževanje zahoda in vzhoda, pa bi odpravili lakoto v svetu. V obnašanju vzhoda vidimo nevarnost za svetovni mir, zahod pa se tudi ne more več izgovarjati, češ da se oborožuje iz varnostnih razlogov. Politiki naj se pomenijo po diplomatski poti, da ne pride do uporabe orožja kot zadnje rešitve mednarodnih kriz. Pri tem bi pa morali upoštevati osnovne človekove pravice, na katere hote ali nehoti pozabljajo, svobodo mišljenja, izražanja, pravico do dela, pravico do kulturnega bogatstva, pravico združevanja, pravico do svobodne uporabe prostega časa, itd.

Da bi se te pravice dejansko uresničevale, bi morali odpraviti najstarejšo človeško slabost: strah pred svetom. Veren človek bi se ne smel bati ničesar. Tega se dolgo nismo zavedali. Skrajni čas je, da se zavest »neboječnosti« in »nestrahu« korenito zaraste v nas, v gotovosti, da nam Nekdo stoji ob strani. Ta gotovost nam daje zagona tam, kjer odpadejo vse druge ideologije.

Vpr.: Zanimalo bi me še, kaj bi odgovoril mlademu človeku, ki bi ti dejal, da ne verjame v Boga, ker ni v skladu z znanostjo?

Odg.: Znanost ne more biti v nasprotju z Bogom, ker odkriva naravne zakone. Če je narava od Boga, je znanost odkrivanje njegovega dela — težko bi mi bilo verjeti, da je vesolje sad slučajnosti. Cerkev je bila v teku zgodovine skregana z znanostjo — glej Galilejevo afero —, ker ni sprejemala znanstvenega razvoja, ki naj bi bil drugačen od že ustaljenih svetopisemskih prispodob. V zadnjem stoletju se je katoliška Cerkev rešila takega zmotnega pojmovanja.

Glede tistih, ki pa stvarjenja sveta od zunaj — od Boga, ne sprejemajo, bi

dodal naslednje. Spoštujem človeka, ki znanost dviga na tako raven, da mu pomaga sprejemati naravno danost, obsojam pa takega, ki vidi v znanosti nekaj važnejšega od človeka samega in skuša znanost uporabljati v lastno korist.

Vpr.: Še zadnje besede za konec ...

Odg.: Rad bi povedal, da mi je intervju služil v bistvu za lasten razmislek o zastavljenih vprašanjih, ki se seveda ne more ustaviti le pri nekaj mislih. Upam, da bodo ta vprašanja in moje mnenje še koga pripravila do tega, da se bo tudi sam zamislil. Rad bi tudi izvedel, kako so drugi mladi in manj mladi moje misli sprejeli in kaj bi ob njih pripomnili, zakaj prepričan sem, da se človek s pogovorom obogati in ne nazadnje izbistri in izpili marsikatero lastno predstavo o svetu.

Pogovor zapisala **Bruna Ciani**

ZIMOVANJE V BOHINJU

Tudi letos je Tone Bedenčič za božične praznike organiziral zimovanje v Srednji vasi pri Bohinju. Zimovanje je trajalo od 27. decembra do 1. januarja, udeležencev pa je bilo okoli 55.

Čez dan smo povečini smučali, nekateri pa so raje hodili na Bled, drsali na umetnem drsališču, ali se kopali v bazenu, uživali v savni in podobno. Smučarji smo z vremenom imeli posebno srečo, saj je bilo vse dneve sončno in jasno.

Zvečer so bili na sporedu pogovori po skupinah. Letos je Tone izbral temo o zakramentih, ki jih pa v resnici nekateri le premalo občutijo in je bil večkrat zaradi tega pogovor premalo dialektičen.

Vesna

VSE JE POLITIKA

prav tu mladina pride prvič v stik s tem pojmom, ki je že postalo dejstvo. Kot višješolec lahko torej opazam, da je politično mnenje večine dijakov že strogo določeno in utemeljeno. K temu pripomorejo predvsem tisti »pastirji«, ki vodijo »čredo ovac« na vsako zborovanje, manifestacijo, zasedbo ..., katerih se »ovce« rade udeleže iz enostavnega razloga, da izgubijo pouk. Gotovo je, in to je tudi dejstvo, da niso vse te »ovce« pripadniki iste črede, toda, če je tam trava boljša?!

Morda vsi ne vedo, da so take akcije, ki se nam zdijo ob vsaki priliki primerne in imenitne, le politična akcija tistih ljudi, ki se jim delo ne ljubi. Res pa je, da je tak način pridobivanja mladine gotovo najuspešnejši. To pa na žalost ne velja samo za mladino, temveč iste ali podobne metode so uporabljene tudi za pridobivanje zrele odrasle mase, ki kljub svoji lastni samozavesti sledi »pastirjem«.

F. P.

MAGDA JEVIKAR

IGRE JE KONEC

Igralci se strnejo v vrsto in ta zalvalovi v priklonih. Vstajanje ljudi, bela svetloba. Zaplet in razplet ob Pahljači je mimo. Besednih iger in zvokov, smeha in glasbe ni več. Reka se pomika k izhodu.

Na prostem sem, v noči, ki ne pozna ne lune ne zvezd. Spustil se je zastor, zastrl je magični svet. Zdaj je temno, mrzlo, tiho. Grem. Sama. Niti ne vem, ali se noge prestopajo v pravo smer. Hodim, skoraj tečem. Prehod v temo je bil prenagel. Nekaj neprijetnega se dviga v meni. Prevzema me tesnoba, želim si nazaj v razsvetljeno dvorano, prepolno zvokov in ljudi. Slutim jih v sebi, neprijetne misli, ki se oglašajo iz teme. Ceste so prazne, tišina vdira vame od vsepovsod. Veže me v ustih, v prsih, v očeh, ne prenašam je.

Pospešim korak, čimprej bi bila rada v svoji sobi. Zatisnila bi oči, stisnila se v klobčič in mogoče, mogoče me bodo obiskale sanje.

Končno. Zadihana od drvenja, se zlekнем na posteljo. Iščem miru in prave lege — zaman. Premetavam se, prekrijem se čez glavo. Duši me. Rjuho odrinem k nogam in se zastrmim v strop. Skušam izbrskati kaj prijetnega. Prepozno. Že vem, da toka ne morem ustaviti. Neznosno mi je. Sama sebi sem odveč. V meni se oblikuje, gluho, nezadržno, strah. Poznam ga, pa čeprav ima nocoj nov obraz. Nemoč.

Otroštvo je mimo, takratna mora je premagana. Ne zatiskam več oči kot nekoč, ko so se za zaprtimi vekami oblikovali temnordeči kolobarji, se širili in se ožili...

To je mimo, si pravim. V tišino vdirajo zakasneli koraki. Vstanem in se približam oknu. Diham s težavo. Lovim kisika, v ustih se mi nabira slina. Požiram jo mukoma, v strahu, da me zaduši. Popolnoma brez misli sem. Vsa moja pozornost je osredotočena na dihanje. Razmaknem

okno in za trenutek mi hladni nočni zrak prinese olajšanje. Je že v redu, utegnem pomisliti, in spet se mi zbere v ustih toliko slin, da jo komaj požiram. Ne bom zmogla.

Srce mi bije kot ponorelo. Bitje preglasha tišino, polni sobo. V grozi ga poslušam, krči se in širi, večja in manjša, nevarno, prehitro, preglasno.

Počilo bo. Poslušam ga kot nekaj tujega, pozabim celo na dihanje in slino v ustih. Previdno sedem na stol. V sobi je mrzlo, znojim se po čelu in hrbtu. Stresa me. Oči so mi že vajene teme, obrisi predmetov se vedno jasnejši. Rada bi legla. Brez moči. Hroma. Nikoli ne bom dosegla postelje. Rada bi legla in zaspala. Rešila bi se more dihanja, srce bi se pomirilo. Zdržati moram do jutra. A — do jutra je še daleč! Spreleti me: našli me bodo mrzlo, v sami srajci, sedela bom kot lutka. Ne, padla bom vznak in kdo se bo spotaknil obme.

Prizoru se z vso silo upre telo. Vstanem in grem do postelje. Zaželim si svetlobe. Ne, ne prenesem je. Zlekнем se. Spomnim se sebe — otroka, kako šepčem v temi. Zasmili se mi tisti otrok.

Nocoj spet. V noči, ki ne pozna ne lune ne zvezd. Pradavni strah je izbruhnil z vso silo. Predrl je okope, vso me preplaval. Brega nikoli ne dosežem, brega ni...

Dihanje se je umirilo. Srce ne razbija več. Stisnem se v klobčič. Sama sebi se zasmilim. Že so mi oči polne solz. Potem pa, nenadoma, kot od druge osebe, se mi utrže vzdih. Ne premagam se več. Zasmem se. Sama sebi. Še bolj skrčim noge. Tisoč vodometov zaigra v meni. Smeh in solze se umirjajo v granju vode. Stisnem se še bolj. En sam klobčič. Spet imam sebe.

Zazdeham. Globoko in dolgo zadiham in vem, zagotovo vem, mirno bom zdaj zaspala in prav kmalu me bodo obiskale lepe sanje.

Francu Jezi v slovo

Umril je prijatelj, prijatelj vseh mladih, Franc Jeza. Spominjamo se ga, kako se je v prejšnjih letih vedno rad odzival vabilom Slovenskega kulturnega kluba in z zanimivimi in živahnimi predavanji vse prisotne razgibal, da so aktivno sodelovali v vprašanji. Znal je prislunhiti problemom mladih, ker je sam bil mlad in svež, poln nemirne ustvarjalnosti in novih idej.

Rad se je ustavil in pogovoril tudi z mladim človekom, vzel si je časa in vedno na sproščen in nevsiljiv način bil svetovalec, a predvsem prijatelj, ki je znal poslušati.

Rad je imel otroke in mlade, in zanje je za tržaški radio veliko pisal in prevajal. Njegove pravljice, potopisi in številne radijske igre so vse prežete z optimizmom in veliko ljubeznijo do življenja.

Spominjamo se ga, kako se je nekoč vneto zaklepetal, ker je v avtobusu slišal pogovor treh študentov, ki so govorili o svojih problemih doma in v šoli. Spraševal in zanimal se je, kako mladi gledajo na prihodnost, na slovenstvo, na razne težave. Veselil se je tega, da se mladi zavzemajo za mir, pravičnost, a tudi za domače stvari, za vprašanja, ki so v zvezi z manjšino, našim mestom in narodom sploh. Slovenstvo mu je bila temeljna vrednota, a nad vse je postavljaj človeka in to, kar je dobro zanj. Prav zato je kot malokdo znal prislunhiti vprašanjem in stiskam posameznika.

Ohranili ga bomo v spominu kot človeka, ki je veroval v mladi rod. S svojim zgledom pa nas je tudi naučil, da je za mladega človeka vsak dan predragocen, da ga ne bi skušali kar najbolje izrabiti in živeti.

M. T.

KAŽIPOT

Lanski zlatomašnik dr. Jože Prešeren je v nekaj mesecih pripravil že drugo izdajo molitvenika za mladino Kažipot za skavte in skavtinje. Čeprav je izdaja popravljena, delno preurejena, slikovno bogatejša in s kakim novim sestavkom, se je avtor skromno izognil omembi, da gre za drugi natis. Število strani, zunanja podoba (razen svetlejšee zelene barve platnic) in podatki so torej isti. Glede vsebine (o kateri je zdaj kazalo veliko pregledneje) pa velja omeniti vsaj nova sestavka nadškofa dr. Alojzija Šuštarja **Odločaj se po vesti!** in lepo Molitev za narod dr. Janeza Vodopivca.

RAST, mladinska priloga Mladike 1/84. Pripravljala uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, februar 1984. To številko je uredil Marko Tavčar.

Na tisoče mladih na evropskem srečanju v Parizu

V tednu med božičem in novim letom se je vršilo v francoski prestolnici evropsko srečanje mladih, ki ga je organizirala taizejska redovna skupnost. Srečanja so se udeležili tudi Slovenci, med njimi tudi manjša skupina tržaških Slovencev in koroški Slovenci iz Avstrije.

Da bi bilo naše pariško romanje čim bolj doživeto in duhovno bogato, smo se Slovenci tako kot drugi udeleženci pripravljali nanj že doma. Pod geslom »za spravo in mir med kristjani in v svetu« smo se že zadnje dni novembra zbrali v Črnomlju, v župniji dr. Rudija Koncilije, bivšega medškofijskega asistenta za študente v Sloveniji in dolgoletnega voditelja taizejskih srečanj za Slovence. V tamkajšnji župnijski cerkvi smo ob petju taizejskih kanonov razmišljali o glavnem namenu našega romanja, ki naj bi pomenilo za vsakega izmed nas osebno duhovno poglubitve in spodbudo za nadaljnje aktivno duhovno življenje. Dr. Koncilija nam je dal nekaj koristnih napotkov za osebno meditacijo. Spodbudil nas je k razmišljanju o smislu našega življenja, o naši nezaupljivosti in dvomih, o potrebi po graditvi medsebojnih odnosov na osnovi potrpežljivosti, iskrenosti, pozornosti in sodelovanja. Zvečer pa smo ustvarili mali Pariz po črnmeljjskih družinah, ki so nas velikodušno sprejele medse.

V torek, 27. decembra 1983, smo se zgodaj zjutraj zbrali v ljubljanski stolnici, v kateri je slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar daroval mašo, ki je bila uvod v naše romanje. Trinajst avtobusov je nato začelo pot proti Parizu, kamor smo prispeli naslednji dan dopoldne. V francoskem glavnem mestu smo se lahko odločili za različne oblike bivanja: za življenje in sodelovanje v določeni župniji, za duhovne vaje v tišini pod vodstvom enega izmed taizejskih bratov ali pa za vključitev v delovno ekipo, ki je skrbela za tehnično organizacijo našega srečanja. Stanovali smo po družinah, šolah in župnijskih domovih. Nekateri smo bili deležni gostoljubja g. Jožeta Flisa in gospe Matilde v Slovenskem domu v Parizu. Srečali smo se tudi z g. Nacetom Čretnikom, ki je odgovoren za duhovno oskrbo Slovencev, ki živijo v Parizu in okolici. Prvega januarja, ko se je naše bivanje v francoski prestolnici že iztekalo, smo se srečali tudi s slovenskimi sestrami Družbe hčera krščanske ljubezni. V njihovi kapeli Brezmadežne od Čudodelne svetinje smo imeli zaključno slovensko mašo.

Skupno molitev z mladimi različnih narodnosti smo Slovenci imeli vsak dan v cerkvi sv. Sulpicija, slovensko mašo pa vsak popoldan po različnih

pariških cerkvah. Zjutraj smo se zbirali po župnijah pri jutranji molitvi in sodelovali s svojimi evropskimi sovrstniki pri branju sv. pisma, psalmov in petju taizejskih kanonov. Skupno smo tudi razmišljali o pismu iz Haitija, ki ga je napisal brat Roger, prior ekumenske skupnosti v Taizeju, ko je meseca novembra in decembra 1983 potoval s štirimi sobrati na Haiti in v Santo Domingo k najrevnejšim in najbolj zapostavljenim. V pismu nas brat Roger vabi, da prispevamo tudi mi svoj delež za spravo med kristjani in narodi in da vsak izmed nas nekaj tvega za to, da bo na svetu manj trpljenja. Brat Roger nam daje čisto praktične napotke: »poenostaviti svoje življenje, povabiti k svoji mizi za skromno kosilo, pa tudi za praznični obed. Če je mogoče, sprejeti za en teden eno ali več oseb, zlasti mlade iz razbitih družin ali ostarele osebe, ki živijo osamljeno. Kot mala cerkvena skupnost biti pozorni na razmere mestnih četrti ali dežele, spodbujati v njej rešitve miru in pravičnosti ter delitve.« (pismo iz Haitija)

Pred več kot enim letom je brat Roger začel na božični večer v Bejrutu svetovno romanje sprave, ki bo potekalo več let po različnih deželah sveta. Romanje spremlja ikona križa, ki je te dni v Sloveniji. Med Slovenci bo taizejski križ ostal več mesecev. V tem času bodo potekale po cerkvah, redovnih skupnostih, mladinskih in študentskih občestvih v Sloveniji spontane molitve ob križu. Nato bo ikona nadaljevala pot po drugih državah kot Kristusovo znamenje sprave in miru. V letu 1986 bosta v Indiji in v Taizeju svetovni srečanja mladih. Brat Roger vabi vse mlade, da že zdaj razmišljajo o dveh velikih vprašanjih: »Kako črpati v Bogu ustvarjalne moči, da bi zmanjšali človeško trpljenje na svetu?« in »Kako postati kvas zaupanja in miru?« (pismo iz Haitija)

Tudi mi mladi v zamejstvu skušajmo razmišljati o tem, kako bi lahko vsak izmed nas postal romar sprave tam, kjer živi in dela. Začeti moramo najprej pri sebi. Mir moramo zgraditi najprej v sebi, da ga bomo lahko darovali drugim. Z odprtimi srcem in zaupanjem sprejmimo drugače misleče in tiste, ki še iščejo.

V evropskih cerkvah ob svečah, flavtah in molitvah ter petju v različnih jezikih ali po evropskih župnijah v pogovoru z mladimi spoznaš, da evangelij ni prazna beseda, temveč živo in izzivalno življenjsko vabilo. Skušajmo tudi mi konkretizirati v svojem vsakdanjem življenju taizejsko geslo miru in sprave ter žive in dejavne vere.

P. P.